

“אחר מלאת” הוא נחשב.

ולכן אינו סותר אלא שבעה, כלומר: צריך להמתין שבעה ימים עד שייטהר, ויהיה יכול להביא קרבנותיו בטהרה.

קתני במשנה: מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא, **רבי אליעזר אומר סותר את הכל**.

והניחה עתה הגמרא, שדברי רבי אליעזר שאמר “סותר את הכל”, הן כפשטן, שהוא סותר את הימים הראשונים כשאר נזיר שנטמא. כי היות ועדיין לא גילח, ושם “נזיר” עליו לדעת רבי אליעזר עצמו, הרי הוא סותר את הימים הראשונים.

ולפיכך מקשה הגמרא:

והאמר רבי אליעזר (5) [במשנה לעיל טז א]: **כל שנטמא אחר מלאת, שבעה בלבד הוא סותר, ואינו סותר את הכל!**

והאיך שנינו במשנתנו שהוא סותר את הכל?!

אמר תירץ רב:

מאי “סותר” נמי, דקאמר רבי אליעזר? —

וביאור מחלוקתם [לשיטת רב מתנא שבסוגיא בדף ה ודף ו] היא:

לדעת חכמים, הרי הוא סותר את הכל, כי היות ועדיין בתוך ימי נזירותו הוא עומד, שלא נשלמו שלשים יום של ימי נזירותו, הרי הוא כשאר נזיר, שהוא סותר את הכל.

ואף על גב ש”מקצת היום ככולו”, אין זה אלא לענין שאם הביא קרבנותיו ביום שלשים אחר שעבר “מקצת היום”, יצא, לפי שהוא נחשב כ”אחר מלאת”.

[אבל לכתחילה צריך להמתין עד יום שלשים ואחד, ואף ש”מקצת היום ככולו”].

אבל לענין תומאה, אינו מועיל “מקצת היום ככולו” לומר שנהג נזירות טהרה של שלשים יום.

לדעת רבי אליעזר, “כל לאחר מלאת, שבעה סותר” [לשון הגמרא לעיל טז א בביאור שיטתו].

ולדעתו אומרים “מקצת היום ככולו” אף לענין תומאה, ולכן אין לדון בו דין “סתירה” כשאר נזיר שנטמא, היות וגם לענין תומאה, משעבר מקצת יום השלשים, כמי שנטמא

5. בפשוטו משמע מלשון הגמרא, שהיא מקשה מדברי רבי אליעזר עצמו לפי מה שנחלק על חכמים לעיל במשנה דף טז, שלדעתם הוא סותר שלשים יום ואילו לדעת רבי אליעזר עצמו אינו סותר אלא שבעה.

אלא שאי אפשר לפרש כן, שהרי מחלוקת רבי אליעזר וחכמים לעיל היא דוקא במי שנטמא ביום שלשים, שלדעת חכמים כיון שלא

והנה משנתנו עוסקת מסתמא במי שהביא

נשלמו ימי נזירותו, כי עדיין ביום שלשים הוא עומד, לכן סותר הוא את הכל, ואילו רבי אליעזר סובר שמיד בעבור “מקצת היום” הרי הוא כמי שנטמא “אחר מלאת”; אבל מי שנטמא ביום שלשים ואחד כשהוא באמת “אחר מלאת” ימי נזרו, בזה אפילו חכמים מודים שאינו סותר ימי נזרו.